

A bűnösök közt az első

Láttam egyszer Urkben két kisiút focizni. Megálltam egy keveset, hogy nézzem a meccset. Egyszer csak egyiküknek egy rúgás nagyon mellé ment, erre pedig egy olyan irdatlan nagy holland káromkodást hallatott az a kis 6 éves gyermek, hogy Urkben egyesek még a rövidítést sem merik kimondani. Odamentem hozzájuk, s azt mondtam: tudod-e, mit jelent, amit mondasz? Azt mondta, nem. Válaszoltam neki: azt jelenti, hogy azt szeretnéd, hogy az Úr Isten a pokolba küldjön téged. Nagy szemeket keresztet: Tényleg?!!! De azt nem akarom! Hát, akkor ne is mondd... Mire a másik: igen, de nem ő a hibás, mert ettől meg ettől a kisiúttól tanultuk az iskolában, mert ő a legrosszabb gyerek az egész osztályunkban.

Az osztály legrosszabb gyereke... emlékszünk - e még rá? Minden osztályban volt... hogyha valaki nem emlékszik, könnyen meglehet, hogy ő maga volt... de általában mindenki ismert egy olyan gyermeket az osztályában, akit a tanító néni rendszeresen sarokba állított, kiküldött a folyosóra, aki mindenkit csak bosszantotta és bántott, és mindenki tudta ezt róla...

De vajon, nem lehet, hogy épp ezek a gyermekek, akik így viselkednek a legtöbb szeretetre szorulnak... vajon, nem lehetne, hogy ha az a sok mutató ujj (te vagy a legrosszabb) simogató kézzé változna akkor az ő szívében is változás állna be? És akkor a sok mutogató ujj helyett saját maga felé mutatna: én vagyok az, aki gonoszul viselkedtem másokkal. Tudom, idealista gondolat, de sok esetben sikeres gyermekeknél.

De az, amit a gyermekek tapasztalnak meg kicsiben az osztályban, azt mindenki megtapasztalja nagyban a társadalomban, vagy az egész történelemben. Van néhány olyan ember, akiről mindenki, egyhangúlag eldöntötte, hogy ők az aljának a legalja... a legrosszabbak legrosszabja...

Hitler, Sztálin, Ook Pot, Caligula, Nero, Ted Bundy vagy Jeffrey Dahmer, és attól függően, hogy kit kérdezel, Putyin vagy Soros György.

De az érdekes az, hogy ezek az emberek általában nem saját maguk tapasztották ezeket a címkeket magukra, hanem mások rájuk. Ritka, hogy valaki saját magáról mondja: én vagyok a legrosszabb az összes közül. De az 1 Timóteus alapján azt fogjuk megvizsgálni, hogy mi történik akkor, ha valaki ezt megteszi.

12. Hálát adok Krisztus Jézusnak, a mi Urunknak, aki megerősített engem, mert megbízhatónak tartott, amikor szolgálatra rendelt.

Pál ezt gyakran megteszi levelei elején. Miután üdvözli a címzetteket, de még mielőtt rátérne a nagyon tartalmas teológiai tanításra, vagy a konkrét gyülekezeti helyzetek értékelésére, sokszor ejt néhány szót a saját elhívásáról. Mert az minden, csak nem szokványos volt.

Mint tudjuk, Pál régen Saul volt. Zsidó a zsidók között, farizeus a farizeusok között, Gamáliel tanítványa, aki még a mesterénél is buzgóbb volt a keresztyének üldözésében, és legszívesebben bárkit felmutatott volna, aki Jézus nevét hirdette, csak hogy visszahozza ítéletre Jeruzsálembe. Tehát... Saul lehet, hogy a farizeusok osztályában a legjobb vagy legjobban teljesítő gyerek volt, de a keresztyének között ez biztos, hogy nem így volt.

És épp ezért különleges az, amit Pál saját magáról mond: az Úr engem hívnek, hűségeseknek ítéltek, amikor elhívott. És ez nagyon feltűnő, mert Pál addig semmivel sem bizonyíthatta, hogy hűséges az Úr Jézushoz hiszen még nem is ismerte.

Tehát nem úgy volt Pál apostolnál, hogy előbb bizonyítania kellett, mielőtt Isten kegyelme elérte volna.

Ez pedig nem csak nála van úgy, hanem mindannyiunknál. Isten és ember között nem úgy van, hogy előbb az ember bizonyít, aztán majd Isten elismerését kapja jutalmul, hanem Isten megelőlegezi a kegyelmét, épp azzal a tanító céllal, hogy megváltoztassa az ember szívét.

Az Úrnál így van, de embereknél sajnos nem. Nálunk a megbocsátás és a megbékélés sajnos sokszor egymástól nagyon távoli fogalmak. És az, hogy megbocsátok még nem azt jelenti, hogy a kapcsolat helyreállt és minden olyan, mint régen. Sőt, gyakran azt vesszük észre... hogy egy ilyen mélypont megélése teljesen átváltoztat egy házastársi, családi, baráti kapcsolatot. És bár a megbocsátás megtörtént, újra fel kell építeni a megtört bizalmat.

És valami hasonló történik Pál apostolnál is. Igen, találkozott Jézussal a damaszkuszi úton, és igen, az Ananiással való találkozása után meggyőződött: Krisztus Jézus Isteni egyszülött Fia, a megváltó. És ezt el kezdte hirdetni másoknak is. De mi volt az emberek reakciója erre? Hát nem ez az a Saul, aki minket üldözött, halálra akart küldeni? Lehet, hogy nem lett volna bölcs dolog rögtön elkezdenie a szolgálatát. Ezért is történhetett az, hogy Pál nem rögtön megtérése után kezdte el a szolgálatát, hanem csak 14 évvel később, mely időszakban egyre inkább elmélyült a hite.

Erre mondják Urkben egyes körökben, hogy ha valaki ilyen radikálisan megtér: engeddd csak áttelelni, átnyarálni. Nos, ez nem az Úr Istenre való tekintettel igaz, hanem másokra való tekintettel. Az Úrnak nincs szüksége időre ahhoz, hogy teljes mértékben helyreállítsa a kapcsolatot velünk. Hisz minden, ami ahhoz szükséges, megtörtént a kereszten. Erre mondja maga Pál apostol: Krisztusban megbékéltette magát a világot...

13. Jóllehet előbb őt káromló, az övét üldöző és erőszakos ember voltam, mégis irgalmat nyertem, mert hitetlenségemben tudatlanul cselekedtem.

Istenkáromló volt-e Pál apostol korábban? Mondhatni, nem, hiszen egész életét annak az Istennek a szolgálatára szentelte, akit gyermekkorától fogva, zsidó farizeusként megismert. Tehát bár az atya Istent nem káromolta, a Fiút igen. De épp ezért fontos, amit megjegyez, hogy tudatlanságból cselekedett, mert bár hallott Jézusról, nem találkozott vele. Ezért bűnei megbocsátást nyertek. Mert hogyha meg a damaszkuszi út után is, meg az Ananiással való találkozása után is, ellenkezett volna az evangélium ellen, akkor azt jelentette volna, hogy elutasítja a kegyelmét. Ez az a bűn, az egyetlen bűn, amire Jézus szavai szerint nincsen megbocsátás... a Szentlélek ellen elkövetett bűn, ami nem más, mint minden meggyőző erő ellenére mégis megkeményíteni a szívet.

De nem ez történt, hanem:

14. De bőségesen kiáradt rám a mi Urunk kegyelme a Krisztus Jézusban való hittel és szeretettel.

Túlcsordult Pál pohara a kegyelemtől... amikor Jézus megszólítja; én vagyok az, akit te üldözöl. Pál legnagyobb ellensége megszólítja.. és Jézus megszólítja az Ő és az egyháza legnagyobb ellenségét... és Pálnak elakad a szava, elfogy a lélegzete... Isten kegyelmes hozzá. Ez történik akkor, amikor tudod, hogy büntetést érdemelsz, de valami egyebet kapsz. A kegyelmet úgy lehet megfogalmazni: pofont készülsz kapni, de csókot kapsz.

A kegyelem a bűnt annál inkább fájdalmassá teszi. De éppen ez az, ami a változást hozza.

Megtapasztalta már ezt valaki közületek? Hogy tudod, megbántottál valakit, és szinte reszkető lábbal mész bocsánatot kérni, és a másik rövid időn belül azt mondja: semmi gond, megbocsátok. Na de most figyeljük, mi történik... mi a válaszd erre? Az, hogy: tyű, ezt könnyen megúsztam... a semmi miatt aggódtam... nem kellett volna... Az élet megy tovább. Nos, hogyha ez a hozzáállásod, akkor féltő, hogy a megbánás sem volt igazi. Ezzel szemben, hogyha tényleg tudod, hogy pofont érdemelsz, de csókot kapsz, akkor az a csók az arcon elkezd melegedni, égetni... És akkor megérted, hogy a másiknak ez mibe került. És akkor a figyelmed nem a saját szerencsédre, hanem a másik jószágára terelődik.

Nos, így van a hit dolgában is. Hogyha a bűnvallásunkra a válasz az, hogy: milyen jó, hogy ott van az a kereszt... Hogy Isten megbocsát, mert akkor minden mehet úgy tovább, mint azelőtt, akkor vajmi keveset értettél meg a kegyelemből. De hogyha a bűnbánatod a kereszthez vezet, a Krisztus vérével kent kereszthez, akkor érted meg, hogy ez neki mibe került. És akkor mi a válaszd? Annál inkább az, hogy én ezt nem érdemlem meg. Te egyre kisebb leszel, Ő pedig egyre nagyobb.

15. Igaz az a beszéd, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött el a világra, hogy a bűnösöket üdvözítse, akik közül az első én vagyok.

Testvéreim, látjátok, hogy milyen csodákra képes az evangélium? Azt mondja Pál saját magáról, hogy ő a bűnösök között az első.

És ezt egy volt farizeus mondja... Régi farizeus, akit mi Jézus szavai alapján úgy ismerünk meg, mint akik a templomban elől állnak, és így imádkoznak: köszönöm, Istenem, hogy nem vagyok olyan, mint mások, rablók, paráznák, vagy mint az a vámszedő itt mögöttem.

Mit mond tehát a farizeus? Lehet, hogy nem állítja, hogy a legjobb az osztály összes gyermeke közül, de azt mondja: de legalább nem én vagyok az osztály legrosszabbja...

És közben a legrosszabb mit csinál? Ott ül a hátsó padban, mellére ver, s azt mondja: Isten, könyörülj rajtam, bűnösön.

És az evangélium az, hogy akkor, amikor Jézus meghalt a kereszten, fentről szakadt meg a szentek szentjének a kárpitja, és te meg én, akik ott leghátul ülünk, előre jöhetünk, és

közeledhetünk Isten trónusához. És az, aki elől áll büszkén, annak Jézus azt mondja: valósággal, nem ismerlek titeket.

És testvéreim, az evangélium csodája az, hogy még a farizeusnak is lehet reménye. Még az az ember is, aki nagy büszkén áll elől, ő is járulhat a kegyelem trónusához, de csak úgy, hogyha először hátra kerül, és kimondja: *én, a bűnösök közül az első.*

16. De azért könyörült rajtam, hogy Jézus Krisztus elsősorban énrajtam mutassa meg végtelen türelmét példaként azoknak, akik majd hisznek benne, és így az örök életre jutnak.

Pál apostol Isten kegyelmének és végtelen türelmének a példája lesz. Ő, aki egykor legelől állt, és saját magában kereste büszkeségét, igazságát, értékét, isten szeretetét... rájött arra, hogy semmit sem talált magában, ami ezt kiérdemelhetne volna. A Filippi levélben így fogalmaz: *mindent kárnak és szemétnak tartok...csak azért, hogy Krisztust megnyerjem.*

Így tette Isten Pál apostolt talán mindenkinél alkalmasabbnak arra, hogy az evangéliumot közölje, mert Pál apostol nem saját magát hozta. Neki semmije sem volt... hanem csak Krisztust hozta... Így változtatta meg Krisztus szeretete Pál apostolt. És így változtathat meg minket is. Mert azt akarja Isten, hogy ne másokhoz hasonlítsuk magunkat, mert mindig találhatunk valakit, aki rosszabb nálunk. Hanem Isten, és egyszülött Fia, Jézus Krisztus tökéletessége mellé kell tennünk a saját életünket, és végre magunkra mutassunk: *én, a bűnösök között az első...*

És akkor már nem úgy fogunk élni, hogy egymást fajjuk, és azt mondjuk: *hát, hogyha rajta is megkönyörül Isten, akkor biztos rajtam is...* - hanem úgy, mint Pál apostol – *hogyha Isten még rajtam, a bűnösök közül az elsőn is megkönyörült, akkor biztosan rajtad is.*

Testvéreim, igaz beszéd ez, és teljes elfogadásra méltó... engedjük tehát, hogy Isten Szentlelke meggyőzze a saját lelkünket... és elfogadjuk az Ő kegyelmét, hogy ezt egymásnak is adhassuk. Mindezt pedig saját lelkünk üdvére, a felebarátunk javára, és mindezek felett – és ehhez az utolsó vershez semmit sem kell és lehet hozzáfűzni:

17. Az örökkévalóság királyának pedig, a halhatatlan, láthatatlan, egyetlen Istennek tisztelet és dicsőség örökkön-örökké. Ámen.